

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VI. Vtrum pœnitentia sit prima virtutum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ARTICVLVS VI.

28. *Vtrum pœnitentia sit prima virtutum?*

Varius sensus articuli.

NOTANDVM hanc quæstionem de multiplici prioritate genere posse intelligi: primò enim quæritur potest num pœnitentia sit prima virtutum prioritate temporis, secundo num prioritate naturæ, tertio num secundum ordinem dignitatis, &c.

Non est prima nec tempore, nec naturâ, nec dignitate.

Respondetur 1. nullo ex his modis pœnitentiam esse primam virtutum. quod patet, quia virtutes Theologicæ sunt digniores moralibus, ergo pœnitentia non potest dici prima ordine dignitatis, cum sit virtus moralis. deinde eadem prius naturâ infunduntur, quàm morales, cum virtutes morales consequantur charitatem, igitur neque secundum ordinem naturæ pœnitentia potest dici prima, tertio hinc patet nec esse primam ordine temporis, cum virtutes saltem morales non infundantur ante charitatem.

29.

Nec actus pœnitentiæ est primus tempore.

Respondetur 2. neque ipsum actum pœnitentiæ esse primum ordine temporis. 1. quia saltem præcedit actus fidei, & spei. 2. quia si per actum pœnitentiæ intelligamus perfectam contritionem, actus charitatis, quatenus respicit Deum natus est præcedere, cum connaturaliter prius feramur in Deum, eum super omnia diligendo, quàm in peccatum, illud detestando & dolendo de illo, ut summè repugnanti diuinæ bonitati: si verò per actum pœnitentiæ intelligamus detestationem, vel dolorem peccati, ut est Dei offensâ, vel voluntatem huiusmodi offensam compensandi, non est etiam primus ordine temporis, tum quia inter illum actum, & actus aliarum virtutum non est talis subordinatio, ut alij necessarii debeant eum supponere, tum quia talis non elicitur ab eo, qui prius non peccauit, à quo tamen varij aliarum virtutum actus solent elici. Videtur tamen S. Th. tum in corpore, tum responsione ad 1. iudicare actum pœnitentiæ esse primum tempore inter actus virtutum moralium, sed ut hoc interdum verum esse possit, nullo tamen modo est necessarium.

QVÆSTIO LXXXVI.

De effectu pœnitentiæ quoad mortalium peccatorum remissionem.

ARTICVLVS I.

Vtrum per pœnitentiam omnia peccata remoueantur?

Resp. affir.

RESPONDET omne peccatum in hac vitâ per pœnitentiam veram deleri posse, vbi

Notandum S. Tho. non solum vel se perfectam pœnitentiam posse delere peccata, sed etiam omnem peccatorem, scilicet vrentem ratione posse in hac vitâ pœnitere, & ita posse peccatorum remissionem acquirere, circa præsentem articulum quædam dubia sunt examinanda, itaque

DVBIUM I.

Vtrum peccator vtens ratione possit in hac vitâ pœnitentiam agere de peccatis?

HENRICVS quodlibeto 8. q. 5. circa finem, Abulensis in Exodus cap. 4. q. 12. & quidam alij censent peccatores interdum ad eum peccatorum cumulum peruenire, ut non possint de peccatis sufficientem pœnitentiam agere, per quam exeant à statu peccati, Deo sufficientem ad id gratiam negante.

S. Tho. hic in corpore asserit viatorem posse de quolibet peccato pœnitentiam agere, & censet esse erroneum dicere, esse aliquod peccatum de quo quis in hac vitâ pœnitere non possit, quâ loquendi formâ non solum vult posse concipi pœnitentiam de quouis peccato si adsit Dei auxilium, sed etiam ipsum auxilium ex parte Dei paratum esse ad veram pœnitentiam concipiendam de quatuorlibet grauibus peccatis. S. Tho. sequuntur Driedo de captiuitate & redemptione generis humani tractatu quinto cap. 3. conclusione 8. Scotus dist. 15. q. 1. art. 1. & plures alij, tam antiqui, quàm recentiores.

Quæ sententia est omnino verior, & conformior Scripturæ dicenti Deum velle omnes homines saluos fieri 1. ad Timoth. 2. quibus verbis significat Apostolus Deum syacere velle hominum salutem, igitur etiam peccatorum quantumvis enormia peccata commiserint.

Confir. ex cap. 33. Ezech. Nolite mortem impij, sed ut conuertatur &c. idem habet capite 18. dicens: Nunquid voluntatis meæ est mors impij?

Probat 1. ex Prospero responsione ad objectionem 15. Vincentianam dicente: Nemo Deus correctionis admittit viam, neque quemquam boni possititate spoliât.

Probat 2. quâdiu peccator etiam grauissimis peccatis obnoxius agit in hac vitâ, obligatur præcepto pœnitentiæ, ergo quâdiu ratione vitur, eam potest agere.

Confir. vnusquisque vtens ratione nondum baptizatus tenetur baptismum recipere, & proinde etiam quilibet peccator nondum baptizatus, qui tenetur proportionatam dispositionem adferre, hæc autem in peccatore est dolor &c. de peccatis; qui verò incidit in peccatum post baptismum tenetur pœnitentiæ Sacramentum recipere, à quo præcepto nullus propter grauia sua scelera liberatur.

Cum verò homo non possit sine Dei gratiâ pœnitere vtiliter ad salutem, ex dictis potest elici, quantum est ex parte Dei nulli peccatori deesse auxilium sufficiens ad concipiendam veram peccatorum pœnitentiam, seu Deum, quantum est ex sua parte, paratum cuilibet etiam maximo peccatori auxilium sufficiens concedere ad concipiendam pœnitentiam de peccatis.

DVBIUM II.

Vtrum pœnitentia sufficiat ad delerionem peccati?

VARIJ fuerunt hac de re hæreticorum errores. quidam enim existimant pœnitentiam non